

ви уйшов смерті з рук розюшеної тевги.

Помимо однак небезпеченства, яке грозило його життю, св. Йосафат не укривав ся, ані не шукав пімсти на своїх ворогах, ані не допомагав ся о слушну кару. Противно, він о-казував їм ще більшу доброту і любов. Де тільки котрого з них здибав, розмовляв з ним ласкаво і запрошував до себе як приятеля. Тим способом потягнув до себе і навернув до унії головного бунтівника Івана Терликовсько.

І так, хоч се був час так ворожий св. Йосафатови, хоч так много навернених повернуло знов до схізми, однак св. Йосафат тим не зражав ся, але безвпинно всіх покликував до єдності.

І справді, при розсудній а ревній праці св. Йосафата Полоцк вертав поволи до єдності. Бачучи се схізматики, ще більшою загоріли ненавистю до унії, а передовсім до св. Йосафата. Де тільки могли, всюди його обчернювали, докучали, зневажали ан улицях, площах процесіях, зборах... За всяку ціну хотіли позбути ся Йосафата.

Найбільше ненавиділи св. Йосафата Вітебщан. Від обнятя ним владичого престола, вони ніколи не були прихильниками з'єдинення... Св. Йосафат же добре запустила тут своє коріне так, що і ревна праця св. Йосафата не